רק באמריקה

הג'וב הכי מפרך בנסיעה לחו"ל היא קניית המתנות לילדים. מלבד הבעיה מה לקנות ואיפה לקנות, יש תמיד ההרגשה הייהודית הזאת מצד ההורים, ששום דבר לא מספיק בשביל הילד החמוד, ומצד שני ידועה גם גישתו של הילד, שההורים של עופר קנו יותר טוב.

אבל נעזוב תכונות יהודיות, נדבר רק על עובדות. לכל ילד ישראלי ממוצע כבר היו שיבעה שעונים דיגיטליים, שני שעוני מיקימאוס, שעון כולל מחשב ושעון־רדיו. היו לו גם חמישה מישחקי־כיס אלקטרוניים, ווק־מן אחד, חמישה מחשבי־כיס, 300 מישחקי לגו, 18 מכוניות עם שלט־רחוק, מכונות־הקרנה לילדים, תחפושות של סופרמן, ספיידרמן, גוסטבסטרס ועוד ועוד מיני טירופים, שאפילו בחוץ־לארץ עולים כסף רב, ואותם כמובן אתה לא יכול להביא שוב לילד, כי הוא מאוד יתאכזב.

אז מסתובבים ומסתובבים ומקללים, ובכל יום שעובר עד לקניית המתנה המיוחדת, שהילד עוד לא ראה, אתה מרגיש הורה יותר ויותר לא מוצלח. בסוף מוצאים איזה טימטום שהילד שלך עוד לא ראה, ואתה מתפלל לאלוהים שגם לכל החברים שלו עדיין אין. במיקרה הפרטי שלי זה דוב פנדה מפלסטיק. המחזיק בשתי ידיו שתי מיברשות־שיניים העובדות על סוללה, כדי שהילד העייף לא יצטרך להתאמץ ולהזיז את מיברשת־השיניים מצד אל צד בכוחות עצמו.

אז בן־אדם שפוי (כמוני) קונה את הטיפשות הזאת תמורת 10 דולר, מתמלא שימחה לרגע אחד ותיכף מרגיש שזה לא מספיק, והריצה אחרי פילאי הטימטום נמשכת עד לקישקוש הבא. אבל זה בסדר גמור, אנחנו ההורים אף־פעם לא מרוצים ממה שקנינו להם, ומצד שני גם הם לעולם אינם מרוצים.

אבל לא על זה בכלל רציתי לספר. רציתי לספר שבאחד הימים האלה של חיפוש המתנות לילדים מצאתי מעיל ללא שרוולים (שכפ"ץ) לילד הגדול שלי. המחיר היה נמוך, המעיל יפה ומייד קניתי אותו. ברגע שיצאתי מהחנות הבנתי את גודל הטעות. לא היה אותו מעיל בגודל של הילד הקטן, ובעצמותיי הרגשתי שמילחמת־האחים מתקרבת.

אבל יומיים לאחר המיקרה המצער עם השכפ"ץ, נכנסתי לחנות יד־שנייה בעיירה קטנה במסצ'וסטס ומייד, בעומדי בכניסה, נפלה עיני על שכפ"ץ דומה כשתי טיפות־מים לשכפ"ץ המפורסם, אלא שהוא היה במידה של בני הקטן. לא אשקר אם אומר שהיה זה אחד הרגעים העליזים בחיי. זינקתי על המעילון הקטן, הישרתי מבט אל תווית המחיר וראיתי 2 $. בשימחה הגשתי למוכרת את השכפ"ץ ואת שני הדולרים. המוכרת החזירה לי מייד דולר אחד ואמרה: עכשיו אנחנו במכירה, ולכן כל המחירים ירדו לחצי. איפה אפשר למנוע מילחמה תמורת דולר אחד? רק באמריקה.

מי שלא מרים גרוש... וכו'

את הרעיון הזה גנבתי מעיתון־נשים אמריקאי — לא כרעיון, אלא כדיווח מהארץ העשירה ביותר בעולם.

שם הם מספרים שכאשר קורה שיום אחד הבן־אדם מגלה שרגליו קצת שמנו והמגפיים הישנים כבר לא עולים עליו, לא זורקים את המגף לזבל או נותנים אותו לעניים (כמו שהיו

עושים אצלנו, בישראל), אלא הולכים ומחפ־שים אצל השכנים והקרובים איזה מגף ישן שכבר לא בשימוש, וממנו גוזרים חתיכה. את החתיכה הזאת מדביקים או תופרים לתוך חריץ שעושים במגף הצר — ובא לציון (הם לא השתמשו במילה הזאת) גואל.

אני מאמינה שאם חיי היו תלויים בזה, לא הייתי מצליחה בעניין הזה, אבל זו כנראה גם הסיבה שלעולם לא אהיה אמריקאית עשירה. ואתם?

בחזרה הביתה

כשחזרתי הביתה בסוף חודש דצמבר כבר חיכתה לי על השולחן **התראה לפני תביעה מישפטית וניתוק אספקת־מים.**

במיכתב שנשלח מהעירייה ביום 16.12.1985, הודיעו לי שב־31.1.86 אני אהיה חייבת לעירייה כ־75 אלף שקל ישן.

המעניין הוא, שכבר באמצע דצמבר הם יודעים שאני לא אשלם את החוב שלי בסוף ינואר, ולכן הם מייד מודיעים לי שהם יפעילו נגדי את כל האמצעים העומדים לרשותם, כולל עיקולים, תביעה מישפטית, ניתוק אספקת־המים, וכל זאת ללא התראה נוספת.

מה אפשר להגיד על זה מלבד „הצילו!!!"

לא לכל אחד מותר

פגשתי אותו בניו־יורק. הוא ישראלי לשעבר שהצליח מאוד בארצות־הברית, גם מיקצועית וגם כלכלית. איש אינטליגנטי. מאוד משכיל. תמיד חיבבתי אותו. ישבנו ביחד חצי שעה, שמהלכה הוא השמיץ את ישראל מכל הכיוונים האפשריים. הממשלה דבילית, המדינה מטומטמת, האנשים

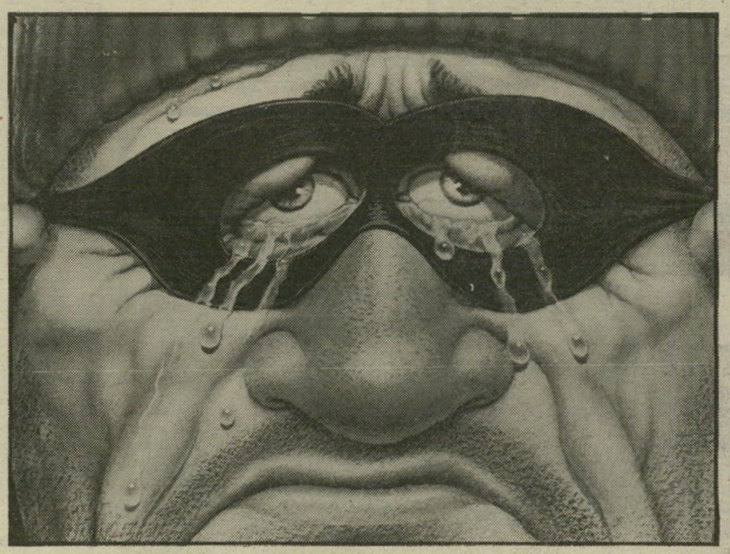

חרא, האוכל משעמם, הטלוויזיה אימה, מזג־האוויר מעצבן, המכוניות טרנטה, הנשים יידישע מאמעס, הבתים מכוערים, הגברים שובניסטים וכו' וכו'.

אחרי חצי שעה קמתי ואמרתי לו שהוא נמאס עליי, ושאם יש לו בעיות וריגשי־אשמה, למה שלא יקח פסיכיאטר טוב, כמו כל אמריקאי הגון. הוא היה ממש מזועזע מחוסר־הנימוס שלי ומהגסות שלי. את לא משמיצה את הממשלה? הוא שאל אותי.

כן. אני משמיצה את הממשלה. אני גם אומרת על הילדים הפרטיים שלי שהם חולירות ונודניקים ופסיכים. אבל אני לא מקנאה במישהו אחר שיגיד את זה עליהם.

על תלונות חוצרת הארץ

מאז פרוץ השקל החדש לחיינו אני כל הזמן שומעת מאנשים כמה קשה להם וכמה הם מתבלבלים ואיך הממשלה יכלה לעשות להם דבר כזה ואיך הם כל הזמן מפסידים כסף בגלל טעויות בחישוב, ואיך בכלל אי־אפשר להס־תדר עם הדבר הזה שנקרא שקל חדש.

עוד לא שמעתי שאף אחד ביטל נסיעה לפאריס מכיוון שהוא לא מסתדר עם הפרנקים הצרפתיים, או נסיעה לגרמניה, מכיוון שהוא לא מבין במארקים, או בלירות סטרלינג או בגילדן או אפילו בלירטות איטלקיות. אני אפילו מכירה אנשים שתוך שבוע עברו שלוש ארצות באירופה, בכל פעם החליפו מטבע, ובכל פעם הסתדרו טוב מאוד וקנו המון דברים ואפילו השוויצו בזה.

בחייכם, חבר'ה, אל תעשו את עצמכם כל־כך מטומטמים, ובואו ונאחל לעצמנו שלא יהיו לנו צרות גדולות מאלה ב־1986. אינשאללה!

חדש

חברת ויטה יצאה לשוק עם סידרת רוטבים כמעט מוכנים, ללא תוספת שומן. הסידרה כוללת רוטב־עגבניות, רוטב־פטריות, רוטב־שמיר, רוטב־שמפניון ורוטב־צלי. כל הרוטבים מיועדים לארוחה של 4־6 סועדים, והכנתם מצטמצמת בהוספת מים לאבקה ובישולם הקצר. המחיר לשקית אחת הוא בין 85 ל־94 אגורות.

בשבועות הראשונים עושה חברת ויטה הדגמות וטעימות בכל רשתות־השיווק, ולמי־בקשים היא גם נותנת חוברות מתכונים. אגב, על שקיות הרוטב עצמן מתפרסמים מתכונים מעניינים, ואני מקווה שבכל כמה זמן יחליפו אותם.

הנה, למשל, פשטידת ספגטי ופיטריות.

החומרים: שקית רוטב פטריות, חבילת ספגטי, 3 ביצים, 1 בצל קצוץ, שמן, מלח, פילפל.

הכנה:

(1) מכינים את הרוטב עם כוס מים ומניחים אותו בצד;

(2) מטגנים את הבצל בשמן עד שיזהיב;

(3) מבשלים את הספגטי במי־מלח, מסננים ושוטפים;

(4) מערבבים את הספגטי המבושל, הבצל המטוגן, הרוטב המוכן ו־3 הביצים;

(5) יוצקים את הכל לתוך תבנית פיירקס ואופים 20־30 דקות בתנור, בחום בינוני;

(6) כחמש דקות לפני שהמאפה מוכן אפשר לפזר עליו גבינה צהובה מגוררת.

אגב, לפי חשבוני, כל המאפה הזה עולה כשני שקלים חדשים. יכול להיות שאנחנו בדרך הנכונה.

טיפ

זה רעיון נוסח אמריקה לשיפוץ מהיר וזול של חדר־השינה.

לוקחים 2־3 סדיני־ענק (אצלם קוראים לזה קינג־סייז). אם קונים סדינים ישראליים, צריך לקנות 3־4. בוחרים בסדינים בצבעים חזקים, שיזכירו בדיי־ריפור.

מצפים את המיזרון של המיטה, את הקיר שלמראשות המיטה ואם נשאר עוד בד, אפשר פה ושם איזה שרפרף או אפילו מדף.

לא צריך רפד. מספיק מחט עקומה (שקונים ברפדיה), חוט חזק, והרבה סבלנות. אגב, על המיזרון היפה שקיבלת, פורשים בלילה את כלי־המיטה ובבוקר, כשמכניסים אותם בחזרה לארון, המיזרון נראה כאילו המיטה מוצעת.